

December 2006

Voorwoord door Joseph Tkach

De meeste mensen zijn het vermoedelijk met Thomas Schreiner eens als hij zegt: “de rol van de vrouw in de kerk is waarschijnlijk het meest beladen onderwerp in de evangelische leer van vandaag.”¹ Het is een onderwerp van gesprek bij de Rooms Katholieken, de Oosters Orthodoxen tot aan de Evangelische Protestanten toe. Het is een moeilijk onderwerp, met soms bittere beschuldigingen over en weer, en waarbij men zich soms onterecht beroept op wat er over in de Bijbel staat. Ook maakt men zich soms zorgen over wat zoal de gevolgen kunnen zijn als er veranderingen in het beleid worden doorgevoerd of als deze juist niet doorgevoerd worden.

Ons doctrinaire team heeft in de afgelopen drie jaar dit onderwerp zeer zorgvuldig en met gebed bestudeerd in een verlangen om te begrijpen wat de Bijbel ons hierover leert. Aan het eind van elke fase hebben we de resultaten met regionale leiders en vervolgens met pastors besproken om hun bevindingen te vernemen. Na onze studie met hun inbreng te hebben aangevuld gaat het geheel nu in druk en is het op onze website te zien.

We wilden geen enkel controversieel element of belangrijke vraag uit de weg gaan. Om over bepaalde facetten volledige zekerheid te verkrijgen moesten we soms constateren dat er onvoldoende informatie beschikbaar was. Dat verhindert ons echter niet om in het eindstadium van de studie tot een algemene conclusie te komen.

In dit eindrapport geeft het team een samenvatting van de bevindingen om vervolgens enkele vragen te beantwoorden over de toepassing ervan in onze kerk. Het is mijn gebed dat we allen dit onderwerp met liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, getrouwheid, zachtmoedigheid en met de zelfbeheersing van Gods Geest benaderen.

Joseph Tkach

Bijbels onderwijs en de moderne toepassing ervan

In de voorgaande 10 afleveringen hebben we het Bijbels onderwijs onderzocht zoals dat op vrouwelijk leiderschap betrekking heeft. Hier volgt een samenvatting van elke studie.

Deel 1: “Vrouwen in kerkelijk leiderschap: een Introductie” (Mei 2004). De vraagstelling is complex en wetenschappers met een gelijke gezindheid ten opzichte van de Schrift komen tot verschillende conclusies met betrekking tot dit onderwerp. Het onderwerp hoeft voor christenen geen aanleiding te zijn om elkaar te veroordelen noch tot het verbreken van de broederband met diegenen die een andere mening zijn toegeedaan.

Deel 2: “De aard van het leiderschap in de kerk” (juli 2004). Leiderschap in de kerk heeft alles te maken met dienstbaarheid – het is geen recht noch een persoonlijk privilege. Leden dienen geen leiderschapsposities na te streven (of te verdedigen) om daardoor respect of ander persoonlijk voordeel te verwerven. Het is voor leden ook niet nodig om een leider en daardoor meer mens te zijn, of meer christen,

of meer gelijk met anderen. Mensen kunnen leiderschapseigenschappen bezitten zonder leiders in de kerk te zijn.

Een leider in de kerk dient een goed voorbeeld te geven, een goede naam te hebben, en in staat te zijn om te onderwijzen. De doeltreffendheid van persoonlijk leiderschap in de kerk is grotendeels af te meten aan hoe leden tegen die persoon aankijken als het om geestelijk leiderschap gaat. Gezag brengt verantwoordelijkheid met zich mee, en macht moet gebruikt worden om anderen van dienst te zijn.

Deel 3: “Mannen en vrouwen in Genesis 1-3” (September 2004). In den beginne schiep God man en vrouw naar het beeld van God, als personen die in gelijke mate eeuwig leven als zijn kinderen kunnen beëerven. God gaf zowel de man als de vrouw gezag over de Aarde en zijn schepselen (Gen. 1:26-27).

Genesis laat zien dat God de man vóór de vrouw schiep, maar daar is voor wat betreft gezag niets van af te leiden. Waar het in Genesis 2 om gaat is dat het niet goed is voor de man om alleen te zijn. De apostel Paulus gaat dieper op Genesis in.

Hij merkt op dat de mens geschapen is naar het beeld van God zonder eraan toe te voegen dat ook voor de vrouw geldt (1 Kor. 11:7); hij stelt dat de vrouw het hoofd dient te bedekken als zij profeteren in de Kerk en koppelt dat aan het feit dat de man het eerst geschapen is (vv. 8-10).

Paulus gaat niet in op wat er in Genesis mee bedoeld wordt, en het feit dat hij de Schrift als argument gebruikt wil nog niet automatisch zeggen dat zijn bevindingen over hoofdbedekking in alle culturen van toepassing zijn. De eerste Bijbelse aanwijzing over het heersen van de man over de vrouw staat in Gen. 3:16, waar God de gevolgen van zonde vermeldt. Het vers impliceert een verandering in de relatie tussen mannen en vrouwen – dat namelijk het heersen van de man over de vrouw een gevolg van zonde is. Dit suggereert (niet als bewijs te beschouwen) dat mannen en vrouwen in de Heer gelijkwaardig zijn en dat gezag niet afhankelijk is van geslacht.

Deel 4: “Mannen en vrouwen in de boeken van Mozes” (Oktober 2004). In de Oude Verbondswetten worden vrouwen soms apart genoemd, maar ze zijn over het algemeen zó geschreven alsof ze alleen voor mannen bestemd waren. Zowel op het gebied van gewoontes als van de wet waren mannen bevoorreed boven vrouwen.

Zoals Jezus al betoogde gaven de wetten geen ideaalbeeld van de maatschappij in die tijd, maar dikwijls waren die wetten een concessie voor een onvolmaakte maatschappij (Mat. 19:8). Het feit dat er alleen mannelijke priesters waren (en dat ook nog eens van één bepaalde stam), legt voor wat betreft leiderschap in de kerk geen gewicht in de schaal. Het was een bepaling voor een andere cultuur en voor een ander verbond.

Deel 5: “Vrouwen in historisch Israël, van het Beloofde Land tot aan de Ballingschap” (Maart 2005). Hoewel de cultuur van de Israëlieten de man bevoorreedde, waren er ook voorbeelden van vrouwen die een belangrijk functie hadden. God stelde Deborah aan als profetes en rechter; “de Israëlieten kwamen bij haar voor een rechterlijke uitspraak” (Richteren 4:5). >>

Zij was een openbaar bestuurder en een profetes, ze gaf opdrachten van God aan de mannelijke leider van het leger van Israël. God gaf deze vrouw gezag over mannen – een gezag dat zowel religieus was als seculier.

God gebruikte Chulda de profetes om gezaghebbende woorden te spreken tot Chilkia de priester en andere mannen (2 Kon. 22:14-20). Ze had geestelijk gezag. Later gaf God Esther seculier gezag over Joden in het Perzische Rijk. Deze voorbeelden tonen aan dat God zelfs in een patriarchale samenleving toestond dat bepaalde vrouwen en belangrijk seculier en/of geestelijk gezag hadden.

Deel 6: "Vrouwen in de tijd van het optreden en onderwijs van Jezus" (April 2005). Jezus behandelde vrouwen met meer respect dan algemeen gebruikelijk was in die cultuur, en vrouwen speelden een belangrijke rol in zijn bediening, reisden met hem mee en zorgden voor zijn levensonderhoud. Jezus was er niet op uit om elke sociale misstand te corrigeren. Het zou bijna onmogelijk geweest zijn voor vrouwen om in die maatschappij als apostel te fungeren, en het feit dat alle twaalf apostelen mannen waren kan ook het gevolg zijn van het feit dat ze afstamelingen waren van de twaalf zonen van Jacob. Verder hebben de twaalf geen patroon ontwikkeld voor toekomstig leiderschap in de kerk – niet in etnisch opzicht, noch in aantal en derhalve mogelijk ook niet op basis van geslacht.

Deel 7: "Vrouwen in de begintijd van de kerk" (Juni 2005). Vrouwen hadden een belangrijk aandeel in de vroege kerk – ze waren dermate invloedrijk dat toen Saulus de kerk vervolgde hij zowel mannen als vrouwen in de gevangenis gooide. Na de bekering van Saulus behoorden vrouwen onder zijn meest geprezen medewerkers. Paulus maakt melding van vrouwen die "tezamen met mij in de prediking van het evangelie hebben gestreden" (Fil. 4:3).

Hieruit blijkt dat vrouwen bij de evangelisatie van grote betekenis waren. Gal. 3:28 maakt melding van drie sociale hoofdgroepen in de wereld van de eerste eeuw, en verkondigt dat deze ongelijkwaardige sociale lagen één in Christus worden. Deze gelijkheid zou zijn uitwerking hebben op de onderlinge relaties van de gelovigen, hoewel het niet een gelijkheid in functies hoeft te betekenen.

Deel 8: "Vrouwen die bidden of profeteren: 1 Kor. 11:3-16" (Nov. 2005). In 1 Kor. 11 stelt Paulus dat vrouwen die in de kerk bidden of profeteren het hoofd bedekt dienen te hebben. Hoewel het niet met zekerheid is vast te stellen waaruit die hoofdbedekking zou hebben bestaan, of de betekenis ervan in de Grieks-Romeinse gemeenschap, moeten we vaststellen dat Paulus de gelovigen de instructie gaf zich aan bepaalde culturele gewoonten te houden. Hij voert daarbij enkele ondersteunende argumenten aan, waarvan sommige niet op onze cultuur van toepassing zijn, en van andere is het niet duidelijk of die ook op deze tijd betrekking hebben omdat hij het heeft over een gewoonte binnen zijn eigen cultuur.

Hoewel de gewoonte onderdeel van zijn cultuur vormde, gebruikt Paulus Genesis ter ondersteuning van een van zijn argumenten (vv. 7-12), om te laten zien dat een redenering vanuit de Schrift niet noodzakelijk hoeft te leiden tot een normatieve of permanente conclusie. De instructies van Paulus waren van toepassing in zijn tijd, maar de specifieke details hoeven dat in deze tijd niet te zijn. Dit schriftgedeelte toont echter duidelijk aan dat vrouwen mogen profeteren in de kerk, en even

verderop omschrijft Paulus deze manier van spreken als iets dat de kerk versterkt, bemoedigt, troost en opbouwt (1 Kor. 14:3-4).

Deel 9: "Vrouwen dienen stil te zijn". 1 Kor. 14:34-35" (Dec. 2005). In 1 Kor. 14 roept Paulus op tot ordelijkheid in de eredienst. Hij zegt dat de mensen ieder op hun beurt kunnen spreken en dan stil moeten zijn. Verder zegt hij dat het vrouwen niet toegestaan is te spreken, zij dienen stil te zijn en hun vragen later te stellen. In 1 Korintiërs 11 geeft Paulus echter te kennen dat er vrouwen zijn die in de kerk spreken; hij bedoelt dus dat het niet zo is dat vrouwen helemaal niet kunnen spreken. Daar we denken dat hoofdstuk 14 niet in tegenspraak is met hoofdstuk 11 kunnen we de conclusie trekken dat Paulus een bepaalde vorm van spreken verbiedt. Hij stelt het stil zijn van vrouwen niet als een algemene regel, maar hij moet dat gezegd hebben naar aanleiding van problemen die vrouwen veroorzaakten door het stellen van onbetamelijke vragen in de Korinthe kerk.

Deel 10: "Vragen omtrent 1 Timoteüs 2:11-15" (Mei 2006). In 1 Tim. 2:12 herhaalt Paulus dat vrouwen stil dienen te zijn; hij stond hen niet toe om te onderwijzen of om gezag over mannen te hebben. De redenen voor deze gedragsregel is niet duidelijk daar het niet vanzelfsprekend is dat mannen alle exclusieve rechten in de kerk zouden hebben alleen vanwege het feit dat de man vóór de vrouw geschapen is.(2) De onduidelijkheid in vv. 14-15 suggereert dat Paulus verkeerde ideeën wilde rechtzetten die in die tijd in Efeze onderwezen werden. Het is wel duidelijk dat Paulus geen enkel bezwaar had tegen het brengen van opbouwende boodschappen door vrouwen; zijn verbodsbepaling moet niet gezien worden als een intrekking van eerdere toestemming, maar als een richtlijn die nodig was voor een situatie waar Timoteüs mee geconfronteerd werd.(3)

We zijn van mening dat het niet een universele bepaling is die voor alle kerken in alle tijden van toepassing is. Het was zoals Paulus het formuleerde: een richtlijn, niet een permanente restrictie gebaseerd op geslacht.

Net zoals Paulus slaven aanraade om gehoorzaam te zijn zonder daarbij slavernij goed te keuren, raade hij vrouwen in Efeze aan om onderdanig te zijn zonder de intentie om die sociale situatie als permanent te beschouwen. Zoals geldt voor zijn tijdelijk beleid t.a.v. weduwen (1 Tim. 5:3-16), zo aanvaardden we zijn beleid t.a.v. kerkelijk leiderschap voor vrouwen als tijdelijk.

Moet een oudste getrouwd zijn?

1 Tim. 3:1: "Een opziener dan moet zijn onbesproken, de man van een vrouw, nuchter, bezadigd, beschaafd, gastvrij, bekwaam om te onderwijzen." Er zijn een aantal vragen over dit vers maar we willen commentaar geven op één daarvan: Betekent dit vers dat een ouderling een echtgenoot dient te zijn, en daarom mannelijk? Nee. Er zijn verschillende antwoorden mogelijk.

1) Paulus schreef over de situatie waarin Timoteüs zich bevond, een situatie waarin geen sprake was van vrouwelijke oudsten, derhalve ging Paulus niet in op andere mogelijke opties op dat moment, net zoals hij niet inging op wat pastors dienden te doen nadat de sociale omstandigheden van weduwen veranderd waren.

2) We zijn ook niet van mening dat oudsten niet meer dan één keer gehuwd kunnen zijn. Alleenstaande mannen, alsmede weduwnaars die hertrouwen kunnen ook ouderling zijn. >>

Het punt waar het in dit vers om gaat is dat als de ouderling een echtgenoot is, dat hij dan trouw dient te zijn aan zijn vrouw. Het vers handelt over de meest voorkomende situatie, en Paulus veronderstelt dat Timoteüs ook de andere omstandigheden kan interpreteren.

3) Paulus bedoelde niet dat zijn punten op een wettische manier uitgelegd moeten worden – zijn aanbeveling dat nieuwe christenen niet als ouderling aangesteld dienen te worden (1 Tim. 3:6) is uiteraard niet van toepassing op nieuwe gemeenten (met als gevolg dat Paulus deze vereiste in Titus 1:6-9 niet vermeldt).

4) Bijbelse wetten worden dikwijls geformuleerd alsof ze alleen op mannen betrekking hebben maar ze zijn evengoed op vrouwen van toepassing. (Paulus spreekt dikwijls over “broeders” hetgeen ook op vrouwelijke gelovigen betrekking heeft). In 1 Tim. 3 stelt Paulus dat een oudste een goed voorbeeld moet geven; in vers 2 geeft hij bijzonderheden over wat dat voor een echtgenoot betekent: als de ouderling een echtgenoot is, dient hij een goede te zijn. Het gaat niet over alle omstandigheden die mogelijk zijn.

5) Ook al zegt Paulus tegen Timoteüs dat “diakenen moeten mannen van een vrouw zijn, hun kinderen en hun eigen huis goed bestieren” (v. 12), is het nog mogelijk dat een vrouw diaken kan zijn (v. 11; Rom.16:1) – deze instructie is weliswaar in de mannelijke vorm geschreven maar is ook op vrouwen van toepassing. Evenzo is vers 2 op vrouwen van toepassing ofschoon het ook in de mannelijke vorm geschreven is.

Moeilijk om toe te passen

Bij het gedetailleerd onderzoeken van de Bijbel zijn we geen enkel schriftgedeelte tegengekomen dat vrouwen verbiedt om geestelijke leiders in de kerk te zijn; als het om leiding geven gaat is er geen enkel vers dat een blijvende beperking voor vrouwen inhoudt. Wij begrijpen hieruit dat de vraag of vrouwen als oudste en pastor kunnen dienen een culturele vraag is waarvoor de Bijbel geen permanente beperking kent. De schriftgedeelten met betrekking tot deze vraag zijn cultureel en sociaal van aard, en hebben betrekking op het leiderschap in de kerk gedurende de eerste eeuw.

In de meeste delen van de wereld is de hedendaagse culturele context niet hetzelfde als in de eerste eeuw. In de eerste eeuw stond de kerk bijvoorbeeld slavernij toe, iets wat we heden ten dage niet zouden toestaan. En de rol van de vrouw in het openbare leven was in de eerste eeuw totaal anders dan tegenwoordig.

In de Wereldwijde Kerk van God moet de keuze van oudsten en pastors uitgaan naar personen die het meest geschikt zijn om de verantwoordelijkheid te dragen, volgens de principes in de Schriften, en de noden van de gemeente. Maar ook hoe de gemeente tegen deze zaken aankijkt, de culturele omgeving, en wie God het best zou kunnen gebruiken zonder voorkeur voor een mannelijke of een vrouwelijke kandidaat.

Net zoals de heilige kus, de voetwassing, de omstandigheden van de weduwe, en de hoofdbedekking cultuurgebonden zijn en niet van toepassing op de dag van vandaag, trekken we de conclusie dat de beperkingen van Paulus m.b.t. vrouwelijk leiderschap gebaseerd zijn op de cultuur en de speciale omstandigheden in zijn gemeenten, en is het niet noodzakelijk voor de kerk om ze als permanente beperking te beschouwen.

Aangezien we niets willen verbieden wat de Bijbel niet verbiedt, willen we ook niet langer verbieden dat vrouwen als oudste geordineerd en als pastor benoemd worden. We willen dat de gemeenten geleid worden door de best beschikbare personen, zonder daarbij onnodige beper-

kingen op te leggen omtrent wie dat mag zijn. We zijn ons echter ervan bewust dat er een aantal praktische overwegingen zijn die betrekking kunnen hebben op deze verandering van beleid.

Ten eerste zullen niet al onze leden het eens zijn met onze conclusie. Redelijke, goed onderlegde wetenschappers komen soms tot verschillende uitkomsten – het is mogelijk om te concluderen dat 1 Tim. 2:12 het “duidelijke” schriftgedeelte is en 1 Kor. 11 het onduidelijke.(4) Wij respecteren oprechte verschillen van mening, en willen niets aan leiders van gemeenten opleggen waardoor de leden zich tegen hun leiderschap zullen keren.(5)

Ten tweede zijn niet alle vrouwen geschikt voor het leiderschap, net zoals niet alle mannen dat zijn. Alleen mensen die de geestelijke gaven van leiderschap hebben kunnen als leiders aangesteld worden. Wij verwachten dat als de geestelijke gaven aanwezig zijn en er de noodzaak binnen de gemeente is, dat zij dan (h)erkend worden door de gemeente.

Ordinatie van oudsten is een gevolg van de situatie van de gemeente waarbij de geschiktheid van een persoon wordt beoordeeld op geestelijke gaven en een hart voor dienstbaarheid, los van geslacht.

Ten derde zijn er plaatselijke omstandigheden (zoals er die ook waren in Efeze) waarbij het aanstellen van vrouwelijke leiders een averechtse uitwerking kan hebben. Sommige culturen en subculturen elders in de wereld beschouwen vrouwelijk leiderschap als een bedreiging. Hoewel er culturen zijn die ons verbazen vanwege hun tolerantie van uitzonderingen op hun traditie, is het toch noodzakelijk om vast te stellen dat leiders “ook gunstig bekend staan bij de buitenstaanders” (1 Tim. 3:7).

Samenvattend: het standpunt van onze denominatie is dat vrouwen geordineerd kunnen worden als ouderlingen en aangesteld kunnen worden als pastor.(6) Dit is een toestemming, geen vereiste. We gaan geen vrouwelijke kandidaten zoeken voor de functie van oudste of pastor louter vanwege het vrouwelijke aspect, maar oudsten en pastors kunnen voortaan gekozen worden uit zowel mannen als vrouwen. Oudsten en pastors, zowel mannelijk als vrouwelijk, dienen geordineerd of aangesteld te worden op basis van twee criteria:

- 1) of de persoon de gewenste leiderschapscapaciteiten heeft;
- 2) of de leden van de gemeente bevestigen dat deze persoon de gaven heeft die bij het geestelijk leiderschap horen, en of de gemeente een (andere) oudste of pastor nodig heeft.

Vragen en opmerkingen

(7) Leiderschap in onze gemeenten is afhankelijk van de behoeften van de gemeente en de goedkeuring van de leiders van de denominatie. Een kandidaat voor ordinatie, man of vrouw, wordt aldus bevestigd door de leiderschapscapaciteiten van de persoon, gaven die zeer waarschijnlijk duidelijk worden in uitoefening van de andere taken of rollen, hoewel dat pas na enige tijd kan blijken.(8)

De titels voor de functie kunnen plaatselijk verschillen. Sommige oudsten functioneren als dienaren, sommige als assistent pastors, etc. Sommige echtgenotes kunnen informeel als een soort “co-pastor” fungeren; andere niet, afhankelijk van hun geestelijke gaven. Oudsten dienen onder geen beding de ordinatie van hun echtgenotes te initiëren, ook niet aan een commissie voor te dragen die dergelijke aanbevelingen doet. >>

Als een echtgenote van de pastor in aanmerking wenst te komen voor ordinatie tot oudste zal zij zich aan dezelfde selectieprocedure dienen te onderwerpen als elke andere potentiële kandidaat.

Sommige leden kunnen, ook als zij in hun eigen gemeente een mannelijke pastor hebben, er moeite mee hebben dat een andere gemeente van de WCG een vrouwelijke pastor heeft. Als zij daar moeite mee hebben geloven we dat zij op het verkeerde aspect eenvormigheid zoeken. Net zoals we verschillende meningen kunnen hebben over Bijbelse onderwerpen als bijvoorbeeld de zielenslaap, het millennium, of de opnemings van de gemeente, kunnen we ook verschil van opvatting hebben over wat de Bijbel zegt omtrent vrouwen in kerkelijk leiderschap.

Het komt er dikwijls op neer dat iemand een persoonlijke voorkeur heeft omtrent de verklaringen van Paulus: de ene keer staat Paulus het toe dat vrouwen spreken en in een ander geval verbiedt hij het. Welk standpunt is boven het andere te verkiezen? Is de restrictie net zo tijdelijk als dat die was bij de zienswijze t.a.v. weduwen?(9) Wij geloven dat er in onze denominatie ruimte is voor mensen met een verschillende mening over de inzegening van vrouwen, en dat het geen onderwerp is waarover mensen elkaar moeten beschuldigen, veroordelen of de broederband verbreken.

Sommige mensen maken zich zorgen dat kerken die zowel vrouwen als mannen als kerkelijke leiders toestaan, daarmee onbedoeld bijdragen aan de geslachtsverwarring zoals we die in de Westerse maatschappij zien. Dit is een redenering uit "vrees voor de gevolgen" welke emotioneel gevoelig ligt, maar geen logische of Bijbelse waarde heeft.(10) Het feit dat God vrouwen in het oude Israël tot het leiderschap riep is een bewijs tegen de redelijkheid van dit (negatieve) standpunt. Mensen zouden met evenveel recht kunnen beweren dat vrouwelijke seculiere leiders verwarring rond de geslachtsrollen creëren, maar we dienen te erkennen dat God in oude Israël een vrouwelijke leider aanstelde.(11)

We zijn van mening dat de Schrift vrouwen als onderwijzer toestaat, als arts, en als politiek leider zonder daarmee geslachtsverwarring te veroorzaken; evenzo kan de kerk vrouwelijke leiders hebben zonder verwarring te veroorzaken.(12) De Bijbel leert dat we allen zijn geschapen naar Gods beeld en dat we gelijkwaardige erfgenamen zijn van behoud. De geslachtsverwarring in de huidige maatschappij is te betreuren, maar die kan niet worden opgelost doordat de kerk beperkingen zou doorvoeren die niet door de Schrift ondersteund worden.

De Wereldwijde kerk van God heeft enkele jaren besteed aan een diepgaande studie van de rol van de vrouw in kerkelijk leiderschap – en zich in het bijzonder toegelegd op de kwestie van het inzegenen van vrouwen als oudste en het daaraan gerelateerde onderwerp van het aanstellen als kerkelijk pastor. In alle facetten is er advies ingewonnen, ontvangen en zorgvuldig beoordeeld door onze leden, pastors, kerkelijke bestuursleden, ons doctrinaire team en andere medewerkers van de kerk. We hebben onze studie op de Bijbel gebaseerd, niet op de hedendaagse cultuur of ervaring.

Ook hebben we publicaties van schrijvers over dit onderwerp geraadpleegd, en we hebben dat gedaan met het doel om een helder begrip van de Schrift te krijgen, dit alles onder leiding van de Heilige Geest. Omdat we niet willen verbieden wat de Bijbel niet verbiedt, en met de wens om al onze leden in staat te stellen hun door God gegeven talenten ten volle te kunnen benutten voor het welzijn van de kerk en onze positie als denominatie, is het standpunt van onze denominatie dat met

in achtneming van de lokale omstandigheden en individuele karakteristieken, vrouwen geordineerd kunnen worden als oudste en aangesteld als pastor.

"God heeft het lichaam (de kerk) niet samengesteld en zijn leden gaven gegeven zodat we onze tijd kunnen besteden aan het bepalen wie de grootste zal zijn in het koninkrijk. Hij heeft al deze dingen gedaan zodat zowel mannen als vrouwen, gezamenlijke erfgenamen van de genadevolle gift van eeuwig leven, al hun talenten en gaven in zijn dienst zouden kunnen stellen om zijn koninkrijk naar alle mensen uit te breiden en om alle soorten mensen uit de dood tot nieuw leven in Jezus Christus te roepen."—James Hurley, *Man and Woman in Biblical Perspective* (Zondervan, 1981), 253.

Alle 11 delen over onze studie over vrouwen in kerkelijk leiderschap zijn in het engels te zien op de website van de kerk: kijk op: <http://www.wcg.org/lit/church/ministry/#women>

Aanstelling van pastors

Senior Pastors worden aangesteld door de denominatie. Vóór de aanstelling vindt overleg plaats op diverse niveaus in de hiërarchie om de verschillende opties te onderzoeken. Als de persoon niet eerder een pastor in de WKG is geweest wordt deze persoon een pastoraal teamleider genoemd en wordt deze pas na zes maanden tot senior pastor aangesteld mits hij een positieve beoordeling krijgt van de gemeente waar hij werkt.

Selectieprocedure en aanstelling van ouderlingen

Het is gewoonlijk de pastor die het initiatief neemt om iemand als oudste voor te dragen of aan te bevelen voor ordinatie. De pastor overlegt in eerste instantie met de kandidaat omtrent diens geschiktheid, beschikbaarheid en de wil om te dienen. De pastor kan vervolgens ook overleg plegen met de andere leiders van de gemeente.

Vervolgens kan de pastor de kandidaat verzoeken om een aanvraagformulier in te vullen. De aanvraag wordt dan gescreend door de Nationaal Directeur/Pastor, zijn superieur en het leiding van de denominatie.

Als er unanimititeit bestaat is de pastor bevoegd om de kandidaat namens de denominatie te ordineren.

De ordinatie van de oudste blijft van kracht binnen de WKG zolang deze niet wordt herroepen of ingetrokken. Bij verhuizing is zij overdraagbaar naar andere gemeenten binnen de WKG zolang als de oudste lid blijft bij, en een gerespecteerd lid is binnen de WKG.

1) Thomas Schreiner, "An Interpretation of 1 Timothy 2:9-15," in *Women in the Church* (2nd ed.; edited by Andreas Köstenberger and Thomas Schreiner; Baker, 2005), 85.

2) De Schrift staat toe dat vrouwen in het burgerlijk bestuur gezag over mannen kunnen hebben, hoewel het niet duidelijk is waarom dit wel voor burgerlijke zaken opgaat maar niet voor religieuze zaken. Het is ook niet duidelijk in welke wereldse zaken er welk gezag van toepassing is.

3) In het Oude Testament was de functie van profeet van toepassing op zowel vrouwen als mannen.

De functie had meer geestelijke betekenis dan de taak van de priester, die voorbehouden was aan mannen. Priesters waren alleen bevoegd tot het uitvoeren van rituelen en het onderwijzen van bestaande wetten, >>

profeten daarentegen hadden het voorrecht om met bovennatuurlijk gezag nieuwe informatie en nieuwe richtlijnen bekend te maken. In het Nieuwe Testament is er eveneens sprake van dat God nieuwe informatie door profetie bekend maakt. Onderwijs houdt ook in dat reeds bekende zaken nauwkeurig herhaald dienen te worden. Hieruit blijkt dat profetie een belangrijkere plaats heeft dan onderwijs op zich, en daar vrouwen bevoegd zijn tot het profeteren kunnen ze wat betreft onderwijs op een lager niveau gezag uitoefenen; het verbod in 1 Tim. 2 kan het best gezien worden als een tijdelijke beperking.

4) Ze kunnen beïnvloed zijn door hun cultuur, of door vrees voor culturele veranderingen, op een manier die ze zich niet realiseren, net zoals wij beïnvloed worden door onze cultuur op manieren die wij niet opmerken. Ondanks het onvermogen van een ieder om volkomen objectief te zijn, dienen we toch zo goed als we kunnen conclusies te trekken zonder dat we diegenen veroordelen die tot andere bevindingen komen. Evangelische kerken zijn al in de 19e eeuw begonnen met het ordineren van vrouwen, lang voordat er slag werd geleverd ter verkrijging van vrouwenrechten.

5) de conservatieve Thomas Schreiner schrijft: "Sommige vrouwen hebben onmiskenbaar de gave van onderwijs. Mannen dienen derhalve open te staan voor het ontvangen van onderwijs en doctrinaire instructie van vrouwen.... Bovendien zouden als de kerk samenkomt vrouwen aangemoedigd moeten worden om met anderen te delen wat zij hebben geleerd uit de Schrift. Deze wederzijdse onderwijzing wordt aanbevolen in Kolossenzen 3:16 en 1 Korintiërs 14:26 en is niet voorbehouden aan mannen" ("Women in Ministry," in Beck and Blomberg, *Two Views on Women in Ministry* [Zondervan, 2001], 191).

6) Sommige mensen zullen dit een "gelijkheid" positie noemen, maar wij accepteren een dergelijk etiket niet als een adequate omschrijving van ons standpunt; daar hebben we teveel exegetische excessen voor gezien wanneer wetenschappers hun agenda in de Schrift trachten te integreren, daarom keuren we dergelijke excessen zeker niet goed. Om dezelfde reden staan we ook niet achter het etiket "feminist(e)," want ook dat etiket wordt vaak gekoppeld aan agenda's die wij niet bevestigen.

7) Church Administration Manual, section 5.2.6, te vinden op www.wcg.org/lit/church/manual. Hiervoor geldt hetzelfde, iemand die de eredienst in een gemeente leidt kan niet automatisch verwachten dat dezelfde functie voor hem of haar ook in een andere gemeente beschikbaar is.

8) Daar de manier van leidinggeven in de ene cultuur behoorlijk kan verschillen met die in een andere cultuur, subtiel in de ene en grof in de andere, is het mogelijk dat de geestelijke gave die de persoon kon gebruiken in de ene gemeente niet bruikbaar is in de andere.

9) Met het voorbeeld van slavernij geeft Paulus een ander voorbeeld van tijdelijk beleid; hoewel het verre van een ideale situatie was, was het een wijdverspreid fenomeen in de eerste eeuw.

10) Een aantal mensen hebben moeite met de principes die we aanhalen bij onze samenvatting over het ordineren van vrouwen als zouden die ook kunnen leiden tot het herzien van ons standpunt ten aanzien van de praktijk van het ordineren van praktiserende homoseksuelen. In onze visie verschillen de redenen om vrouwen te ordineren wezenlijk van die waarbij het gaat over het ordineren van homoseksuelen. Hoewel er sprake is van enige overlapping heeft het ordineren van vrouwen dermate andere aspecten dat de twee niet met elkaar kunnen worden vergeleken.

11) Sommigen zijn de mening toegedaan dat God Debora riep omdat er zich in die tijd abnormale omstandigheden voordeden. Daar kunnen we tegenoverstellen dat er in sommige van onze kerken heden ten dage ook sprake is van abnormale situaties.

12) De aanwezigheid van vrouwelijke leiders leidt niet automatisch tot het negeren van de overduidelijke biologische en reproductieve verschillen tussen mannen en vrouwen. Onze studie heeft zich niet gericht op de kwestie van de rol van de man en de vrouw in het gezin.